

indtjenes i det tidligere nævnte tidsrum, når beskattningen tilrettelægges således, at den ikke utilbørligt tilsidesætter hensynet til den fremtidige forsørgelse af eventuelle efterladte, som skatteyderen har haft forsørgelsen af. De indtægter, som afdøde har oppebåret i det anførte tidsrum, kan meget vel være særdeles betydelige, og med en indkomstbeskatning af den nuværende højde må det af hensyn til ligeligheden i beskattningen forekomme mindre rimeligt, at de unddrages beskattning i det omfang, hvori det nævnte hensyn til eventuelle efterladte ikke gør sig gældende, og boet iøvrigt har midler til at tilsvare skatten. Hvad der her er anført, gælder også med hensyn til beskattningen af den indkomst, der ligger til grund for afdødes sidste skatteansættelse, og som jo kun delvis bliver undergivet beskattning, såfremt en del af skatten for det pågældende skatteår bortfalder som følge af dødsfaldet.

Til det anførte kommer, at den manglende kontinuitet i den gældende beskattning også på anden måde er uheldig. Ved beskattningen af et skattepligtigt offentligt dødsbo eller af privat skiftende arvinger antages det vistnok, at disse ved opgørelsen af avance, f. eks. ved salg af varelager eller driftsmidler i en afdøde tilhørende virksomhed, kun kan beskattes af differencen mellem, hvad disse aktiver er optaget til i boets, respektive arvingernes, åbningsstatus, og hvad de indbringer ved salg, medens den værdi, hvortil afdøde i sin sidste status har optaget varelageret eller driftsmidlerne, er uden betydning. Ved i tilfælde, hvor afdøde over indkomsten har nedskrevet f. eks. sit varelager helt eller delvis til det efter de gældende regler tilladte minimum, at ansætte lageret til en højere værdi, eventuelt den antagelige salgsværdi, i åbningsstatus vil boet, henholdsvis arvingerne, kunne undgå en indkomstbeskatning af den indvundne avance, hvilket må forekomme urimeligt, når henses til, at den af afdøde foretagne nedskrivning er foretaget med virkning for indkomsten, og at han, såfremt han selv havde foretaget salget, naturligvis ville have været at beskatte af den i forhold til den nedskrevne værdi indvundne fortjeneste ved salget. At et forhold som det anførte har særlig betydning, når der som følge af lempelige regler for optagelse af varelagre og afskrivning på aktiver er mulighed for betydelige nedskrivninger fra afdødes side, siger sig selv. For at undgå urimeligheder som den anførte er det en nødvendighed, at boet, henholdsvis arvingerne, går ud fra de værdier, som afdøde har anvendt, men en forudsætning for regler herom må nødvendigvis være, at beskattningen bliver kontinuerlig således, at den sidste indkomstperiode, der skal danne grundlag for afdødes beskattning,

tidsmæssigt slutter sig umiddelbart til begyndelsen af den første indkomstperiode, der skal danne grundlaget for boets eller arvingernes beskattning.

De foreslåede regler går i overensstemmelse med de anførte betragtninger ud på gennemførelse af kontinuitet i beskattningen derved, at afdødes skattepligt består til udgangen af det skatteår, hvori han afgår ved døden, jfr. § 30, stk. 1, at hans dødsbo — hvad enten det skiftes offentligt eller privat, jfr. reglerne i kapitel 3, §§ 61 og 70 — beskattes af den indkomst, han har erhvervet i tiden efter udgangen af det indkomstår, der ligger til grund for ansættelsen for nævnte skatteår, og indtil dødsfaldet, og at den indkomst, hans bo erhverver efter dødsfaldet, beskattes hos det offentligt skiftede bo eller — hvis boet skiftes privat — hos de privat skiftende arvinger i forbindelse med deres indkomst iøvrigt. Reglerne i §§ 62, stk. 2 og 3, og 71, stk. 2, er dernæst udtryk for princippet om, at den værdi for aktiver som varelager, driftsmidler m. v., der ved indkomstopgørelsen er benyttet i afslutningsstatus i den ene fase af beskattningen, også skal benyttes i åbningsstatus i den næste fase af denne. Om det nærmere indhold af reglerne henvises til de pågældende bestemmelser.

Det skal iøvrigt fremhæves, at reglerne om offentligt skiftede dødsboers skattepligt i overensstemmelse med kommissionsudkastet omfatter alle boer uanset deres størrelse. I så henseende betyder forslaget en principiel ligestilling mellem offentligt skiftede og privat skiftede boer, idet indkomsten for disses vedkommende uanset boets størrelse altid undergives beskattning (dels hos boet, dels hos arvingerne, jfr. foran).

Det ligger i sagens natur, at boet efter en afdød skatteyder som følge af, at afdødes indkomst i tiden forinden dødsfaldet inddrages under beskattningen, vil kunne komme ud for en efter omstændighederne ikke ubetydelig merbelastning i forhold til, hvad der ville gælde efter kommissionsudkastet. Ud fra principielle synspunkter ses der imidlertid — som tidligere berørt — ikke at kunne indvendes noget imod en sådan udvidelse af boets skattepligt. Afdødes indkomster i nævnte tidsrum har bidraget til fremkomsten af de midler, der forefindes i boet, og det synes derfor ikke urimeligt, at der pålægges dette en beskattning af disse indkomster.

Såfremt man her i landet — således som det ofte er tilfældet i andre lande — havde haft et beskattningssystem, der knytter skattepligten til selve det år, hvori indkomsten indtjenes, og hvorunder skatten i form af „lønskat“ og anden kildebeskatning erlægges samtidig med indkomstens erhvervelse, ville afdødes indkomster lige til dødsfaldet være